

Κεφ. δ' αμονα.

A CAPVT XI.

AΠορεύεται ὃ εἰκότως, καὶ τοῦτα πῦ εἰ-
 δοῖς, μέρη, καὶ τοῖα οὐ, ἀλλὰ τὰ σωφ-
 λημῶν, καὶ τὰ τοῦτου μὴ δήλου ὄντος, ὅτι
 ἔστιν ὀρέσασθαι ἕκαστον. Ἐ γὰρ καθόλου καὶ Ἐ
 εἰδῶς ὁ ὀρεσμός. πῦα οὐ ὄντι ἤδη μαρτῶν ὡς
 ὕλη, καὶ τοῖα οὐ, ἐὰν μὴ ἢ φανερά, οὐδὲ ὁ λό-
 γος, ἔσται φανερός ὁ Ἐ φερέματος. ὅσα μὲν
 οὐ φαίνονται ὅππῃ ὀρέμενα ἔρ' ἔτερον πῦ
 εἶδῶς, ὅτι, κίρκος ἐν χαλκῷ καὶ λίθῳ καὶ ξύ-
 λῳ· τῶτα μὲν οὐ ἤλλα ἔῖ) δοκεῖ, ὅτι οὐδὲν
 πῦς Ἐ κίρκος οὐσίας ὁ χαλκός, οὐδ' ὁ λίθος,
 διὰ τὸ χωρίζεσθαι αὐτῶν, ὅσα ἢ μὴ ὀρέσται
 χωρίζεμενα, οὐδὲν μὲν καλοῦσι ὀμοίως ἔχειν
 οὐσίαν, ὡς πῦ καὶ εἰ οἱ κύκλοι πάντες ἔω-
 ρῶντο χαλκοῦ, οὐδὲν γὰρ ἢ πῦν ἔν ὁ χαλκός Ἐ
 εἶδῶς. χαλεπόν ὃ ἀφελείν Ἐ τὸ πῦ διανοίῃ·
 ὅτι, τὸ Ἐ ἀιθροῦ οἶδος αἰεὶ ἐν σαρξὶ φαίνε-
 ται καὶ ὀστέ, καὶ τοῖς τοιούτοις μέρεσσι. ἀρ-
 οῦ καὶ ἔστι μέρη τῶτα Ἐ εἶδῶς καὶ Ἐ λόγῳ,
 ἢ οὐ, ἀλλ' ὕλη, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ καὶ ἐπ' ἀλλῶ ἐ-
 πηγεσθαι, ἀσάμα Ἐ ἔχῃ χωρίζεσθαι, ἐπει ὃ Ἐ το
 δοκεῖ ἐνδέχεσθαι, ἀδύηλον δὲ ποτε, ἀπορούσι
 πινες ἢ δὴ καὶ ἔπι Ἐ κύκλου καὶ ὅππῃ Ἐ πε-
 γῶτου, ὡς οὐ φερέσθαι γραμμῶς ὀρέζε-
 σθαι καὶ πῦ σωφεί, ἀλλὰ τῶτα πάντα ὀ-
 μοίως λέγεσθαι, ὡς αὐτὴ σάρξ, ἢ ὅσα Ἐ ἀι-
 θροῦ, καὶ χαλκός καὶ λίθος κύκλου καὶ
 ἀιθροῦσιν πάντα εἰς τὸν ἀιθροῦ, καὶ γραμ-
 μῆς τὸν λόγῳ, τὸν ἔῖ) δύο εἶναι ἔσται. καὶ ἔῖ) ἔ
 τῶς εἶδῶς λεγόντων, οἱ μὲν αὐτογραμμῶ Ἐ
 δυάδα, οἱ ὃ τὸ εἶδος πῦς γραμμῆς. ἔνια μὲν
 γὰρ ἔῖ) τὰ αἰτὰ τὸ εἶδος ὀσον, δυάδα καὶ τὸ εἶ-
 δος δυάδος. ὅππῃ γραμμῆς ὃ ἔκῃ ἔστ. συμβαί-
 νει δὴ ἔν τε πολλῶν εἶδος ἔῖ), ὡν τὸ εἶδος
 φαίνεται ἔτερον ὀσον καὶ τοῖς Πυθαγορείοις
 συμβαίνει· καὶ ἐνδέχεται ἐν πῦτων ποιεῖν
 αὐτὸ εἶδος, τὰ δὲ ἔῖ) μὴ εἶδη. καὶ τῶ οὕτως
 ἐν πῦται ἔσται. ἔπι μὲν οὐ ἔχει ἀπορίαν πε-
 κα, τὰ πῦ τῶ ὀρεσμοῦ, καὶ διὰ τὴν αἰτίαν,
 ἔρται. διὸ καὶ τὸ πάντα αἰαζῖν οὐτω καὶ ἀ-
 φερίν τιμῶ ὕλη, πῦεργον. ἔνια γὰρ ἔσται,
 τῶ δὲ ἐν πῦ δὲ ὄσιν, ἢ ὡς τῶ δὲ ἔρχεται. καὶ ἢ
 παραβολῆ ἢ ὅππῃ Ἐ ζῶου, ἔν εἰδῶς λέγειν Σο-
 κράτης ὁ νεώτερος, οὐ καλῶς ἔχει ἀπῶ γὰρ γὰρ
 δὸ τὸ πῦ ἀλλήσοις, καὶ ποιεῖ ἕσπλαμβαίνειν
 ὡς ἐνδέχῶ μῦρον ἔῖ) τὸν ἀιθροῦσιν αἰεὶ ἔῖ)
 μέρη, ὡς πῦ αἰεὶ τῶ χαλκοῦ τὸν κύκλον. τὸ δὲ οὐ καὶ ὀμοίον. αἰαθῶ τὸν γὰρ πῦ ἔσται τὸ ζῶον,

Merito autem dubitatur etiam quæ-
 nam speciei sint partes, quæ verò
 non, sed eius, quod simul sumitur, cum &
 hoc non existente manifesto, non sit defi-
 nire vnumquodque. Vniuersalis etenim
 & speciei definitio est. Quæ igitur par-
 tium vt materia sunt, & quæ non, si non
 sint manifesta, nec ratio rei manifesta e-
 rit. Quæcunque igitur apparent adueni-
 tia in diuersis specie, vt circulus in ære, li-
 gno, & lapide, hæc quidem manifesta esse
 videntur: quoniam nihil substantiæ circuli
 æs, neque lapis est, propterea quòd ab
 eis separatur. Quæ verò non videntur se-
 parari, nihil quidè prohibet similiter his
 se habere: quemadmodù si circuli omnes
 viderentur ænei. Nihil enim minus æs nõ
 sit ipsius speciei. Difficile tamen est, hoc
 mente auferre: vtputa, species hominis
 semper in carnibus, & ossibus, & talibus
 partibus apparet. Vtrum igitur sint hæc,
 partes speciei, & rationis, an non, sed ma-
 teria? Verùm quoniam non adueniunt et-
 tiam in aliis, non possumus separare. Cum
 autem hoc videatur quidem contingere,
 quando verò nõ est manifestum, quidam
 etiam de circulo, & triangulo dubitant,
 tanquam non conueniat lineis, & conti-
 nuo definiri: sed hæc omnia similiter dici,
 sicuti carnes, aut ossa hominis, & æs, & la-
 pis circuli, & concta referunt ad numeros,
 & lineæ rationem, eam, quæ duorum esse
 dicunt. Eorum etiam, qui ideas dicunt, qui-
 dam ipsam lineam dualitatem, quidam li-
 neæ speciem: quædam etenim eadem esse,
 speciem, & cuius species, vtputa dualita-
 tis, & dualitatis speciem: in linea verò nõ
 est. Accidit itaque & vnam multorũ spe-
 ciem esse, quorum species videtur diuer-
 sa: quod etiam Pythagoricis accidebat: &
 cõtingit vnam omnium facere ipsam spe-
 ciem, cætera verò non species: at hoc mo-
 do vnum omnia erunt. Quòd itaque ha-
 bent aliquam dubitationem ea, quæ circa
 definitiones sunt. & quam ob causam, di-
 ctum est. Quare cuncta ita reducere, & au-
 ferre materiam, superuacaneum est. Quæ-
 dam nanq. fortasse, hoc in hoc sunt, aut sic
 hæc habentia. Et comparatio de animali,
 quam iunior Socrates dicere solebat, non
 bene se habet: abducit enim à vero, & opi-
 nari facit, tanquã contingeret hominè si-
 ne partibus esse, quemadmodũ absque æ-
 re circulum. Hoc autè, non est simile. Ete-
 nim sensibile quiddã fortassis animal est,